

Tinc cinquanta-sis anys i mai he cregut en això que diuen sobrenatural. El més extraordinari que he viscut ha sigut passar, de cop i volta, de ser l'amo d'un restaurant de prestigi a treballar d'ajudant de cuina a una pizzeria barata. Ves què hem de fer! És la maleïda crisi que ens ha tocat viure. No em fa res que el meu cap sigui estranger, ni que sigui vint anys més jove que jo, però em deprimeix tant que em mani algú tan superb, mal educat, i ignorant...

La primera vegada que vaig veure el rètol va ser tot tornant a casa, a la línia groga, al vagó del mig del darrer metro del dia. Vaig mirar el meu reflex al vidre sobre el seient del davant. Els cabells blancs, les bosses sota els ulls i el front, que cada cop marxa més enrere. "Nano, quin mal aspecte tens", em vaig dir. I llavors, rere el reflex, a la finestra, vaig veure com arribàvem a una estació amb les llums apagades. El metro no va minorar i al cap de pocs segons la deixàvem enrere. No hi vaig veure a ningú a les andanes però sí que vaig poder llegir el nom, l'estació es deia "Tabalers". "Deuen preparar una estació nova" vaig pensar.

Uns dies després en vaig tenir una de bona amb el meu cap. Ja l'havia avisat que el termostat no anava bé, però ell no em va fer cas i quan el forn va començar a cremar-ho tot va resultar que la culpa era meva; i el mal parit m'amenaçava de descomptar-m'ho de la nòmina, quines penques!

Així que tornava cap a casa ben capficat, quan el metro tornà a passar per davant de l'estació. Aquest cop l'estació estava ben il·luminada. Així i tot el metro tampoc va minorar, però en passar per davant vaig sentir un so estrany, una remor llunyana, com un tremolor sord que anava creixent, i dins aquest tremolor s'endevinava una música que lluitava per sortir.

Potser ho vaig sentir un segon o dos, però aquell soroll em va produir un efecte curiós. Com si m'haguessin injectat un litre de cafeïna em vaig aixecar del seient, vaig baixar a la següent parada i vaig tornar tot caminant cap a casa, xiulant i rient, ple de vida i més content que un xinxoll.

El perquè encara avui no ho sé, i si li pregunteu a la dona, encara avui s'hi fa creus de com em va veure en arribar a casa. Aquella nit vaig somiar amb l'estació de metro; jo baixava a l'andana, i la remor sorda que havia escoltat creixia fins a convertir-se en una tonada de gralles i tabals que ressonaven fins a fer-se ensordidors. Em vaig despertar xop de suor, amb el cor bategant al ritme d'aquella cançó.

- Què et passa, Siscu? Que has tingut un mal son? – em va preguntar la dona.

- No ho sé, nena; no sé què he somiat però em sento vint anys més jove – li vaig dir, i ella, tot mirant-me amb ulls de son em va contestar:

- Molt bé, ara mira de dormir que demà és sant tornem-hi.

Quan li vaig preguntar al cap d'estació per la parada de "Tabalers" em va dir molt educadament que no en sabia res, que no hi ha cap estació amb aquest nom ni previsió de cap que si ha de dir.

Segueixo treballant d'ajudant de cuina i dec vuitanta mil euros al banc; però quan veig que em sento defallir faig per recordar aquella cançó, aquella tonada de gralles i tabals. I de seguida se'm torna a accelerar el cor i sento la sang com es belluga, amb força, per dins les meves venes, i em dic: "Siscu, encara ets viu i encara has de donar molta guerra".